

Cicilie-Merethe Fagerlid. Soundtrack of our lives - Asian Underground og kampen for en britiskasiatisk identitet. Jordens folk 2004, vol 39(3), side 22-28.

Denne artikkelen er publisert i DUO med tillatelse fra Jordens folk
<http://www.jordensfolk.dk/>

SOUNDTRACK OF OUR LIVES

- ASIAN UNDERGROUND OG KAMPEN FOR EN
BRITISKASIATISK IDENTITET

"We must all have identity/that's the only way that we can be free." Med *Woman of the Ghetto* sang Marlena Shaw seg soulfullt inn i det svarte Amerikas borgerrettighetskamp og befestet den tette sammenhengen mellom musikk og identitetspolitikk. På den andre siden av Atlanteren, nesten tretti år senere, slår tunge beats og sofistikerte tablasrytmer seg inn i den samme legendariske historien.

af **CICILIE FAGERLID**

Da den første britiskfødte generasjonen med foreldre fra Pakistan, India og Bangladesh gjorde sin inntreden i den britiske allmennheten på slutten av 1990-tallet spilte musikk en sentral rolle. Tablasrytmer blandet med hardtslående drum'n'bass slo an tonen for et nytt og mangfoldig identitetsprosjekt. Et prosjekt som snarere var preget av en punkete "jeg gjør som det passer meg!"-holdning enn organisert etnopolitikk, og snarere av postkolonial hybridisering og identitetskonstruksjon enn søken etter røtter og essens.

*Pioneer gurdas maan
Nusrat Fateh Ali Khan*

*gave them the will to survive
working inna de factories
sometimes sweeping the floor
unsung heroines an heroes
yes they open de door
they came a long time ago
but now it seems we've arrived
...*

*Tjinder pon de radio
dis is Englands new voice
censorship for years
but now dem have no choice
running thru de playground
we would never have known
dat in de future
our role models would be home grown
and now we're walking down de
street
wid a brand new pride
a spring inna da steps*

wid our heads held high

*...
and we're supposed to be cool
inna de dance our riddims rule
but we knew it all along
cos our parents made us strong
never abandoned our culture
just been moving it along
technology our tradition
innovation inna the song
now de struggle continues
to reverse every wrong
new heroines an heroes
inna de battle we belong
when we reach de glass ceiling
we will blow it sky high
...*

*New way, new life
(Asian Dub Foundation 2000: Community Music)*

I 1999, året før Asian Dub Foundation ga ut denne sangen, gjorde jeg feltarbeid blant britiske sørasia-ter (heretter asiater, som er den lokale betegnelsen) i London. Jeg fikk høre utallige lignende fremstillinger av asiatenes historie i Storbritannia: Om foreldrenes slit og savn på 1960- og 70-tallet, akkompagnert av den legendariske Qwaali-sangeren Nusrat Fateh Ali Khan, til bedre tider da andregenerasjonen hadde kvittet seg med stigmaet og blitt "kule", som denne sangen eksemplifiserer med Tjinder Singhs superhit 'Brimful of Asha' med bandet Cornershop. Fortellingene endte gjerne med samme poeng: Det er her i Storbritannia vi må skape oss en tilhørighet - med hjemlige rollemodeller - og det er her vi må kjempe mot glasstaket - diskrimineringen og rasismen - som fortsatt hindrer oss i å erobre alle skanser. Og sist, men ikke minst; tilhørigheten skapes gjennom nyvinninger, dog uten å måtte forkaste foreldrenes kulturelle overleveringer. Gjennom individuelle beretninger fra en slags hybridiseringsavantgarde av både utøvere og tilhørere viser denne artikkelen hvor viktig nettopp musikk har blitt for å skape, uttrykke og oppleve nye måter å være britisk på.

Informanter så vel som teoretikere vender stadig tilbake til musikaliske referanser når temaet er asiater i Storbritannia. Politiske og sosiale endringer fra 1970-tallet ble gjerne anskueliggjort ved å vise til nye musikaliske fenomen - mye på samme måte som Paul Gilroy har skapt en prototypefortelling om identitetsutforming, antirasistisk arbeid og musikk i 'There ain't no Black in the Union Jack'. På det individuelle nivået konstruerte mange av mine informanter sine livshistorier rundt musikaliske referanser - som lydspor

til livene sine. Begge disse formene for musikalsk inspirert virkelighetsforståelse vil bli tatt opp i denne artikkelen. Men først skal vi se et eksempel på hvordan opplevelse av musikk kan bidra til å endre forståelsen av virkeligheten.

Hinsides britisk og asiatisk: musikk som overvinnersgrenser

Nitin Sawhney har vært en profilert figur i det britiske kulturlivet siden slutten av 1990-tallet. Han markerte seg først med å starte opp komiserien 'Goodness gracious me'. I de senere årene har han vært mest kjent for sine prisvinnende album i en mer seriøs genre. Musikken hans er svært variert, noen har endog beskyldt den for å være springende. I musikken, som i komiserien, var Sawhney opptatt av å bryte ned fordommer:

"I utgangspunktet var jeg ute etter å tilbakevise mange av stereotypene om asiater, men nå har musikken utviklet seg til et selvstendig variert uttrykk. Og det er variert med vilje. Jeg har tatt inn elementer fra jazz, flamenco, hip-hop og drum'n'bass, klassisk piano, indisk klassisk og alskens kulturer - alle de forskjellige tingene jeg hørte på og var interessert i da jeg vokste opp.

Da jeg var liten følte jeg alltid at jeg måtte være veldig indisk hjemme og veldig vestlig på skolen og blant hvite. Jeg måtte passe inn i begge omgivelser, men alltid enten det ene eller det andre, aldri begge på en gang. På den måten fikk jeg et totalt todelt syn på kultur, mens med musikk var det annerledes. Min musikaliske bakgrunn er svært mangfoldig. Jeg lyttet alltid til masse forskjellig uten å tenke over det, fordi jeg så aldri på musikk som annet enn eskapisme."

Sawhney fortalte videre om oppveksten sin i en ytterst rasistisk liten by i Kent tidlig på 1970-tallet. Hans familie var de eneste inderne der, og lokalmiljøet hadde vanskelig for å godta dem: Skinheads i van forfulgte ham på vei hjem fra skolen, og musikkklæreren - medlem av National Front - nektet Nitin å bruke skolens piano. Mange i andregenerasjonen har barndomsminner om en slik sterk diskrepans mellom hjemme og

ute, om enn i mindre ekstreme former. Etter hvert som de ble eldre ble det viktig å forsøke å føye sammen de ulike erfaringene, i deres "egen gyldne middelvei", som flere uttrykte det. Sawhney fant kimen til en slik syntese i musikken.

"Når det gjaldt musikk greide jeg å beholde et veldig åpent syn, noe som ikke gjaldt på andre områder. Der ble jeg, som alle andre, fanget av forutinntatte oppfatninger om hva folk forventer seg. ... Dette albumet, 'Beyond Skin', handler om å innse at jeg ikke trenger å tilhøre noe for å rettferdiggjøre meg selv som person. At du må passe inn i forut-

ntatte ideer om kollektivism - om det er nasjonalitet, rase, religion, medias stereotyper - nå føler jeg ikke det lenger. Jeg strevde for eksempel hardt en periode med å redefinere meg selv som britiskasiat. Selv om jeg fortsatt føler at jeg er det, er det bare en del av hvem jeg er. For plutselig var jeg fanget i dette britisk-asiatiske, i Asian Underground. Jeg er hvem jeg er, jeg kan ta til meg det britisk-asiatiske, men jeg kan også ta til meg forskjellige andre impulser. Det har vært veldig frigjørende å innse nettopp det."

Konsertene til Nitin Sawhney innbefatter en rekke ulike musikere. Han sammenlignet sin rolle på scenen med det å spille en raag: "Konseptet raag går ut på at musikken eksisterer i luften. Egentlig så spiller du ikke en raag, du er bare et medium for den." Den "raagen" Sawhney fanger opp fra luften glir fra klassisk bengalsk sang til hardcore østlondon rap, fra pianojazz via flamen-cogitar til tablaens rytme:

"Musikken min handler om å finne felles møtepunkter, heller enn å definere forskjeller og så forsøke å føre disse sammen. Faktum er at på mange måter er det bare forskjellige perspektiver på én og samme ting. Musikk er én hel ting. Hvis du ser musikk som en helhet, dreier det seg bare om å endre perspektiv når du ser på forskjellig musikk fra forskjellige kulturer verden rundt. Folk har gjerne en idé om at her er afrikansk musikk, her er indisk musikk, her er egyptisk musikk eller ett eller annet, og så; la oss føre dem sammen... Det synet stemmer ikke fordi det forutsetter barrierer mellom disse musikkformene. De øyensynlige barrierene kommer fra vår egen paranoia og usikkerhet. Når fireåringene hører musikk, oppfatter de jo ikke musikken som enten indisk eller egyptisk. De hører bare en melodi og så nynner

de den, uansett om den er spilt på sitar eller sekkepipe. Men når de blir sånn 17-18 og hører en sitar tenker de kanskje "jeg skjønner ikke det der, for det er jo indisk musikk." "

Et av de få musikalske fellestrekkene hos Asian Dub Foundation, Nitin Sawhney og andre britisk-asiatiske musikere, er at de i tillegg til å blande språk også blander musikalske generer. Som Sawhney var inne på, eigner musikk seg særdeles godt til å uttrykke andregenerasjonens erfaringer av mangfold og blandinger. Erfaringer som kun i liten grad har blitt artikulert og satt ord på. Mange av informantene mine så på sin egen identitetsdannelse som et forsøk på å skape genuint nye synteser. Identitetsmessig følte de seg som en avantgarde hvor veien blir til mens de går. Ingen har utformet en manns-, kvinne-, mor eller datter-, britisk muslimsk, britiskbengalsk, sykepleier- eller kanskje politikvinneidentitet som deres før. Som Nitin Sawhney uttrykte det; de følte seg ikke som enten det ene eller det andre, men som både-og - akkurat som de i sin oppvekst hadde vokst opp med både dub reggae og Bollywood filmmusikk, både Top of the pops og Qwaali.

Soundtrack of our lives: musikk og identitetsutforming

I denne delen av artikkelen skal vi se nærmere på nettopp et slikt identitetsprosjekt. Baljinder, en velutdannet kvinne i slutten av tyveårene, beskrev ungdomstiden sin som en nærmest desperat leting etter identitet, en leting hun i stor grad forankret i musikalske referanser.

Hvis identitet defineres som selvforståelse - som det vi forsøker å være og forestiller oss å være, snarere enn slik vi "er" - kan vi forstå hvorfor musikk kan være viktig i identitetsutforming. Gjennom å

knytte identitetsutforming til musikk, og da gjerne en medfølgende subkultur, kan vi leve oss inn i en slik forestilling om oss selv i verden rundt oss. Og i musikkopplevelsen - akkurat som i Durkheims ritual - dramatiseres og kroppsliggjøres denne idealiserte forestillingen av selvet og verden.

I løpet av ungdomstiden spurte Baljinder stadig seg selv: "Hvor passer jeg inn?" Hun følte seg ikke hjemme i "mainstream" ungdomskultur som hadde utviklet seg blant andregenerasjonen, men heller ikke blant engelske ungdommer som hun oppfattet som skeptiske til asiater: "Jeg var ikke klar for å kvitte meg med min asiatiske identitet. Samtidig ville jeg heller ikke miste min individualitet," sa hun.

Baljinder er utdannet innen samfunnspsykologi, noe som preget hennes syn på egen identitetsdannelse. Flere ganger understreket hun hvor viktig det var å omgi seg med mennesker som ville støtte henne i de vanskelige valgene hun måtte ta. "Som asiatisk kvinne har jeg alltid tenkt at jeg ikke kommer til å følge den vanlige veien. Jeg tror du alltid føler at du må omgi deg med mennesker som vil støtte deg når du vil gjøre noe annerledes." For Baljinder, som for mange andre, fungerte musikksmak og klesstil som sentrale markører for å finne det riktige miljøet.

"Det er visse måter å være på når du er andregenerasjons asiat. Jeg føler ikke jeg passer inn i det hele tatt. Jeg oppfatter det som undertrykkende. På ett vis er det jo bra, for du har et fellesskap, du har støtten fra alle. Men på den annen side, hvis du føler at du ikke passer inn... Det er en obligatorisk måte å oppføre seg på, å prate... musikk, klær... Det er en bestemt subkultur hvor du må passe inn. ... Jeg har alltid vært omgitt av

alle disse eldre kusinene som har diktert hvilke klær jeg skal ha på meg, hvilken musikk jeg skal høre på. Hva som er kult, og hva som ikke er det. Hva som er rett og galt. Det har alltid vært galt å gå ut med svarte gutter. Det er galt å røyke. Det er så mange regler og restriksjoner. De er utrolig fordømmende og begrenser mulighetene for opplevelser. De er ikke virkelig interessert i å uttrykke en individualitet. Det er viktigere for dem å være med i en gruppe. Det er skrekkelig å si det, men jeg følte at jeg ikke kunne prate om hvem jeg var, på et dyper nivå."

Individualitet og selvutvikling ble vanskelig å forene med tryggheten i et tilskrevet fellesskap for Baljinder. Vår samtale fant sted på loftsværelset i leiligheten hennes i London. Hun hadde flyttet fra foreldrene et par år tidligere. Da hadde hun lenge strevd med å være "den søte lille indiske Baljinder" som hun så gjerne ønsket å være - samtidig som en annen del av henne ustanselig drømte om å loffe jorden rundt. På en av disse bakpackerturene, i Sørøst-Asia, tok hun et fotografi av Budhas hode hogd i stein. Fotografiet, som jeg så henge på veggen hennes, var det første tegnet på paralleller i livene til informant og antropolog. Jeg tok nøyaktig det samme bildet da jeg var i Thailand flere år tidligere. Vi er like gamle, født i 1972 - hun i metropolen London, jeg i en liten by langt nord i Norge. Også i hennes musikalske identitetsodysse kjente jeg meg igjen. Mer enn noe

annet medium evner musikken å transcenderer romlige og kulturelle grenser. Gjennom musikk kunne undertegnede drømme seg bort fra en kjedelig ungdomstid i villa-medhageomgivelser i Trondheim og identifiserer seg med 1980-tallets London isteden, slik også Baljinder drømte om et annet fellesskap.

"Da jeg var 16 visste jeg ikke hvem jeg var. Jeg fulgte hele denne asiatiske mainstreamen. Jeg hørte på soul, reggae og hip-hop. Og til og med litt bhangra. Jeg var mye påvirket av svarte også, for skolen vår var femti prosent asiatiske, femti prosent vestindisk, jamaikansk. Begge disse kategoriene har påvirket meg. Mye asiatiske ungdomskultur er direkte influert av svart ungdomskultur. Den fasen gikk jeg igjennom da jeg var 16. Så ble jeg interessert i Sade og Prince, i en retning som ikke var tradisjonell hip-hop eller r'n'b, slik alle på gymnaset hørte på.

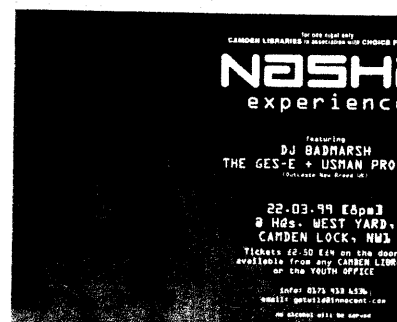
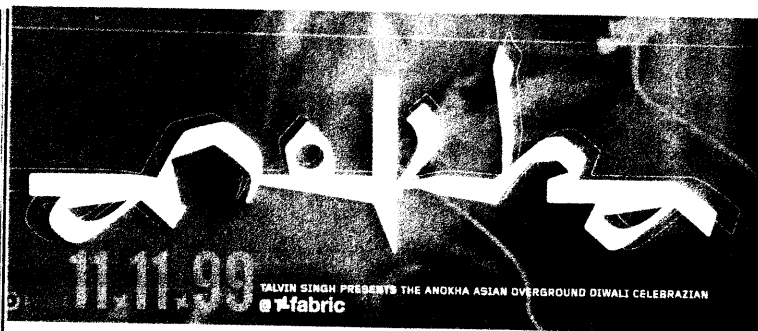
Jeg har alltid følt meg annerledes. ...Da jeg begynte på universitetet føltes det som å falle bakover. Jeg hadde drømt om at der skulle jeg endelig møte asiater jeg hadde noe felles med, som var lik meg, som ønsket å gjøre andre ting. De skal ikke interessere seg for bhangra, gå til de samme klubbene, ha på seg de samme klærne - det er en typisk uniform også...

Min virkelige identitetsendring skjedde i løpet av andreåret på universitetet. Det første året visste jeg fortsatt ikke hva jeg drev med. Men andreåret begynte jeg å høre på The

Cure, The Smiths, The Stranglers og The Doors. Jeg hørte på musikk som jeg som ung asiatisk kvinne egentlig ikke skulle være interessert i. Så for meg var det mer enn bare å høre på musikk. Det var et uttrykk for forskjell.

Så begynte jeg å oppdage techno. Jeg har jo alltid likt soul og hip-hop, men da kom jeg inn i drum'n'bass. Drum'n'bass-klubber tiltrekker seg ikke bare svarte eller asiater, men et mangfold. En periode var jeg opptatt av Asian Underground; Talvin Singh, Joi og Nitin Sawhney. Det er mye bra, men igjen, jeg har alltid ønsket å unslippe å være del av en klan. Jeg vil ikke være del av bare én ting, og så begrense meg i forhold til andre ting."

Baljinderd kjenner ikke Nitin Sawhney personlig, men deres argumentasjon mot å bli kategorisert under kun den ene merkelappen "britiskasiatisk" har likhetstrekk. Som flere av de andre informantene mine var det viktig for Baljinder å understreke at hun hørte på mye annen musikk også, i tillegg til den nye asiatiske dansemusikken. Nettopp slik Sawhney plutselig følte seg fanget i det nye motefenomenet Asian Underground. Denne åpenheten i forhold til musikk og identitetsutforming, så vel som etniske kategorier, kjennetegnet menneskene jeg traff. Stadig kontrasterte de seg selv mot "andre" som ikke var åpne for nye impulser - som Baljinder uttrykte det -, som bare hørte på bhangra og r'n'b eller - kanskje aller viktigst - ikke hadde venner med ulik etnisk bakgrunn. Baljinder kritiserte også kommersialiseringen av scenen. Som kjent mister mange med alternativ musikksmak interessen når deres smale nisje har blitt allemannseie, slik Anokha etter hvert ble "infiltrert," som Baljinder uttrykte det, "av

trendy asiatiske så vel som hvite London-mennesker".

Til tross for reservasjoner var opplevelsene de såkalte Asian Underground-klubbene som Anokha, Swaraj og Outcaste kunne tilby viktig for Baljinder og hennes likesinnede:

Klubbene var først og fremst viktig for meg fordi det var noe jeg likte. Og, fordi jeg forsto at det var et uttrykk for forskjell. Et uttrykk for fusion, sammensmelting av kulturer gjennom musikk. I tillegg var det undergrunn, ikke bare undergrunn til mainstreamen, men undergrunn og asiatisk samtidig. Og muligheten til å treffe likesinnede er viktig. I tillegg var det et sterkt drum'n'bass-innslag. Det urbane uttrykket var viktig, fordi det også er en del av min bakgrunn. Og de svarte elementene i musikken. Det var kult, og det har gitt asiater en kul image, noe de aldri har hatt før. De har alltid vært assosiert med bhangra og mer tradisjonelle ting.

Baljinders identitetsutforming fant sted på siden av, men hele tiden parallelt med utvikingen av britiskasiatiske identiteter i Storbritannia. I den neste delen skal jeg se nærmere på nettopp dette britiskasiatiske identitetsprosjektet.

Musikk og britiskasiatisk identitetspolitikk

Til nå har vi sett på musikkens grenseoverskridende karakter og på hvor viktig musikk kan være i identitetsdannelse. Det siste spørsmålet vi må stille oss er; hvorfor er identitet så viktig? Hvorfor synger Marlana

Shaw at de svarte i ghettoen må ha en identitet for å kunne frigjøre seg? Identitetspolitikk kan defineres som at man tar den kategorien man har fått utdelt - om det er "kvinne", "homofil" eller "asiat" - og forsøker å gjøre noe positivt ut av det, så lenge man ikke kan bli kvitt hele kategorien.

I motsetning til 'paki', har merkelappen 'asiat' aldri vært et skjellsord, men den har heller aldri vært særlig positiv. I følge stereotypiene satt sørasiatiske barn hjemme og gjorde lekser eller hjalp mor og far i butikken på hjørnet, mens alle de andre barna var ute og hadde det gøy. Det nyttet rett og slett ikke å være asiat hvis du ønsket å være kul, eller bare ikke helt umodeme. På åttitallet forsøkte mange å unngå hele den stigmatiserte asiatisiteten.

En mulighet var å være så 'svart' som mulig. Svarte ungdommer ble ofte sett på som de tøffeste i nabolaget. John, en av de få asiaterne Baljinder kunne identifisere seg med på universitetet, delte mange av hennes erfaringer. Også i den delen av London han kom fra var det svart musikk som dominerte. Han forteller:

"Da jeg var atten var det ingenting vi kunne kalle vår egen kultur, som andre generasjon asiater. Så mange gikk i retning av de svarte. Det var ganske pussig, for mange av disse asiatiske ungene kom jo fra middelklassefamilier, men de følte seg så stigmatiserte. Slik var det med meg også. Det var ingenting kult ved asiatiske kultur."

I forsøket på å være streetwise snakket John som de svarte, kledde

seg som dem og hørte på svart musikk. Privatskoleelev som han var kan han neppe ha følt seg helt hjemme i den tøffe gateidentiteten. Fortsatt er r'n'b, soul og hip-hop de mest populære musikktypene blant "mainstream" andregenerasjonsasiater. Den britiske komikerfiguren Ali G spilte nettopp på denne velkjente trenden blant ikke-svarte. I sin skinnende treningsdrakt og Tommy Hilfiger-utstyr, tunge gullkjede, ringer og ukorrekt slang framstår han som en lattervekkende overdrivelse av svart amerikansk populærkultur. Mange tolker hans figur som nettopp en britiskpakistaner som svært gjerne vil være svart.

Utover åttitallet begynte bhangra - en britisk variant av folkemusikk fra Punjab - å utvikle seg. For John, og mange andre, ble bhangra det første uttrykket for en egen britiskasiatisk identitet. Både blant informantene mine og cultural studies-teoretikere var det mange som så bhangra først og fremst som et uttrykk for identitetspolitikk; kun for å markere forskjell og uten interessant innhold. Ingen av mine informanter, uansett om de hadde tilknytning til Punjab eller ikke, greide å identifisere seg med musikkformen. Blant annet understreket de bhangraens manglende crossover-appell. (Først et stykke ut på 2000-tallet slo et band som Panjabi MC igjennom til et ikke-asiatisk publikum med sin mange år gamle Mundian to Bach ke. Nå har den til og med blitt en hit på riksdekkende norsk radio.)

Plateselskapet og drum'n'bass-

klubben Outcaste startet opp i 1995, ett år før Anokha, og ble en av de sentrale aktørene i det som skulle gå under merkelappen The Asian Underground. Jeg møtte grunnleggeren Shabs en ettermiddag i et konsertlokale i Camden. En av Outcastes avleggere, Nasha Experience, arrangerte en slags talentkonkurranse for unge rappere og mc'er, i samarbeid med det lokale biblioteket. Han fortalte om bakgrunnen for å starte Outcaste:

"Jeg ville føle noe positivt om kulturen - min kultur - om mitt folk i Storbritannia. Og ikke bare om identiteten til mine foreldre, men om en identitet jeg var fornøyd med selv, og som var den eneste måten jeg visste hvem jeg var på. Som DJ og musikkjournalist hadde jeg jobbet med svart musikk i en årrekke. Nå ville jeg skape noe som var mitt eget. Jeg ønsket å kunne komme inn på klubber hvor jeg følte meg kulturelt... hvor jeg følte meg positiv. Jeg ville være stolt, men stolt på en ny måte. Nå er folk mer selvsikre. De vil også stolte, ha en selvsikker uttrykksform, det være seg alt fra hvordan de prater, hvordan de oppfører seg, hva slags musikk de lager, hvordan de fører seg. De fører seg med mer verdighet nå, med mer mot. Det er veldig viktig. ... Hvis det fins noe slikt som "asiatiskhet" så er det en følelse, en holdning, en livsstil; vi hører hjemme her, vi hører hjemme her av andre grunner enn våre foreldre gjør. Det er det som knytter oss sammen. Vi hører hjemme her, og vi skal finne en ny tilhørighetsfølelse i dette landet. Det handler om å finne en ny identitet."

Dette sitatet illustrerer godt de to grunnene til at musikk har fått en slik prominent plass i unge britiskasiaters historier. Som vi så i fortellingen til Balijnder, spiller musikk og subkulturell tilhørighet ofte en sen-

tral rolle når unge mennesker strever med å utforme en identitet. Balijnder, som flere andre av mine informanter, forklarte hvordan blandingen av de ulike elementene som var viktige for henne gjorde at hun følte seg hjemme på Anokha. På Anokha, Outcaste og Swaraj ble det nyeste inne teknologisk musikk blandet med rytmer fra tablas og klassisk indisk musikk. Mange av jentene - hvite som brune - gikk med glitrende bhindis i pannen og klær i indiske stoffer. Flere gutter var iført kurta pajamas. "Men dette er ikke noe politisk korrekt hippiedritt og oppdag deg selv i Østen, mann..." som noen uttrykte det. "Dette handler om nye måter å være britisk på."

I tillegg til å snakke om at britiskasiater nå har fått mer selvtilitt, kroppsliggjorde Shabs denne selvtilitten på en ypperlig måte. Svartkledd, med svart, trendy brilleinnfatning, og med en holdning, uttrykks- og talemåte som kunne gjort seg godt i den tøffe bydelen Brixton i Sør-London, var det vanskelig å tenke seg at denne noen-og-trettiår gamle bengaleren tilhørte en svært stigmatisert kategori mindre enn et tiår tidligere. Slik det er vanskelig å se for seg ungdommene på Outcaste og Anokha som utrendy mobbeofire. I dag går det an å være asiat på en oppdatert og kul måte, og Outcaste har vært med på å gjøre det mulig.

Den andre grunnen til at musikk spiller en viktig rolle i andregenerasjonens opplevelser henger sammen med musikkens estetiske egenskaper, slik vi så i samtalen med Nitin Sawhney. Den har grenseoverskridende kvaliteter som ingen annen kunstform eller uttrykksform har. Nettopp dette gjør musikk så egnet til å skape den nye tilhørighetsfølelsen og identiteten Shabs

snakket om. Slik er nettopp identitetspolitikken til disse britiskasiatene annerledes enn et etnopolisk prosjekt på leting etter røtter og essens. Balijnder og de andre vet at de selv må skape måter å være "britiske" og "asiatiske" på - eller skape identiteter hinsides begge deler, som Nitin Sawhney foreslo. ■

Læs mere i:

Gilroy, P. 1987: *There ain't no Black in the Union Jack*. London: Routledge

Udvalgt diskografi:

Asian Dub Foundation 2000: *Community Music*. London Records.

Asian Dub Foundation 1995: *Facts and Fiction*. Nation Records.

Badmarsh and Shri 1998: *Dancing Drums*. Outcaste Records.

Cornershop 2002: *Handcream for a Generation*. Wiiiija Records.

Cornershop 1997: *When I Was Born For The Seventh Time*. Wiiiija Records.

Nitin Sawhney 2003: *Human*. V2

Nitin Sawhney 1995: *Migration*. Outcaste Records.

Nusrat Fateh Ali Khan 1999, remikset av diverse britiskasiatiske musikere: *Starrise*. Real World.

Talvin Singh 1997: *Anokha: Soundz of the Asian Underground*. Omni Records.

Websteder:

www.asiandubfoundation.com

www.outcaste.com

www.nasha.co.uk

www.nationrecs.demon.co.uk

www.nitinsawhney.com

CICILIE FAGERLID ER UNDERVISNINGSSASSISTENT VED SOSIALANTROPOLOGISK INSTITUTT PÅ UNIVERSITETET I OSLO. HENDES KANDIDATSPECIALE 'BEYOND ETHNIC BOUNDARIES? BRITISH ASIAN COSMOPOLITANS' ER BASERET PÅ ET ÅRS FELTARBEJDE I LONDON.